

Arrest

nr. 92 932 van 4 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 september 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 28 augustus 2012 houdende de weigering tot afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Aan de heer M.M, echtgenoot van verzoekster en vader van hun gemeenschappelijk minderjarig kind, wordt op 5 augustus 2011 in België de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 1 juli 2012 dienen verzoeksters die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Amman een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging.

Op 28 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze visumaanvragen geweigerd worden. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Overwegende dat op 01/07/2012 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van S.A., geboren op 28/12/1977, van irakse nationaliteit, en haar dochter M. M. geboren op 23/09/2007 van irakse nationaliteit om zijn echtgenote M. M., geboren op 15/03/1975, van irakse nationaliteit te vervoegen;

Overwegende dat art 10bis §2 van hogervermelde wet bepaalt dat de vreemdeling moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

Overwegende dat de heer M. M. een equivalent leefloon uit de OCMW ontvangt sinds 09/09/2011 to op heden.

Overwegende bijgevolg dat de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.

(...)"

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die tegen deze beslissing wordt ingesteld, wordt bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 september 2012 nr. 87 149 verworpen wegens het ontbreken van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van:

- Artikel 10 §2, alinea 5 Vreemdelingenwet;*
- Artikel 10ter §2, in fine Vreemdelingenwet!*
- Artikel 12bis §7 Vreemdelingenwet;*
- iuncto de materiële motivatieplicht en het redelijkheids- zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.*

Artikel 10, §2, alinea 5 Vreemdelingenwet stelt:

"Het tweede, en het derde lid zijn niet van toepassing op de in §1, eerste lid, 4°, 5° en 7° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt "

De in §1, eerste lid, 4° bedoelde familieleden betreffen o.a. de buitenlandse echtgenote en de kinderen. Het tweede en derde lid van art. 10, §2 vreemdelingenwet dat aldus niet van toepassing is betreft de vereiste van bewijs van voldoende huisvesting (art. 10, §2, lid 2 Vw) en de vereiste van bewijs van voldoende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen (art. 10, §2, lid 3 Vw).

In casu is de vereiste van afdoende bewijs van voldoende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen aldus niet vereist "voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot (...) toekenning van de subsidiaire bescherming én "indien de bloed- of aanverwantschapsbanden (...) al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam'.

In casu is aan beide voorwaarden voldaan:

de aanvraag gezinshereniging met eerste verzoeker werd door tweede verzoekster ingediend op 01.07.2012 terwijl eerste verzoeker op 05.08.2011 de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg => de aanvraag is aldus binnen het jaar na toekenning;

verzoekers zijn gehuwd te IRAK op 20.04.2004 en dochter M. M. is uit dit huwelijk op 23.09.2007 geboren, terwijl verzoeker in het Rijk binnenkwam op 18.07.2011(zijnde datum asielaanvraag - stuk 4).

Verzoekers voldoen m.a.w. manifest aan de wettelijke voorwaarden van artikel 10 Vreemdelingenwet inzake vrijstelling van bewijs van afdoende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Desondanks weigert verweerder pertinent om deze dwingende wettelijke bepalingen na te leven en werd t.a.v. verzoekers een weigering visumgezinshereniging genomen met als reden dat verzoekers overeenkomstig art. 10bis §2 Vreemdelingenwet moeten aantonen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, waarbij leefloon van het OCMW niet in aanmerking wordt genomen.

Verweerder gaat hierbij evenwel volstrekt voorbij aan de bepaling van art. 10, §2, lid 5 van de Vreemdelingenwet dat net stelt dat deze inkomstenvereisten NIET gelden voor echtgenote en kinderen van een vreemdeling dewelke werd erkend als asielzoeker dan wel een vreemdeling dewelke de subsidiaire bescherming verkreeg, op voorwaarde dat aan twee bijkomende cumulatieve voorwaarden is voldaan. Aan deze cumulatieve voorwaarden is in casu evenwel voldaan (zie hierboven), zodat verzoekers onder deze vrijstelling vallen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde inmiddels reeds meermaals in meest recente arresten dat deze vrijstelling van de voorwaarde van behoorlijke huisvesting en toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen ook gelden voor subsidiair beschermden met een tijdelijk verblijfsrecht (zie o.a. RvV nr. 73.660 dd. 20 januari 2012; RvV nr. 76.023 dd. 28 februari 2012; RvV nr. 77.749 dd. 26 maart 2012; RvV 78.178 van 28 maart 2012; RvV nr. 78.639 van 30 maart 2012; RvV nr. 82.847 dd. 11 juni 2012; RvV nr. 86.228 dd. 24 augustus 2012).

Eén en ander wordt ook bevestigd in het meest recente nummer van het Tijdschrift Vreemdelingenrecht (T. Vreemd. 2012, nr. 3, p. 241):

"De Franstalige kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigen in recente arresten dat de vrijstelling van de voorwaarden van behoorlijke huisvesting en toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen ook geldt voor subsidiair beschermden met een tijdelijk verblijfsrecht.

(...)

In het arrest van 28 februari 2012 bevestigt de RvV het volgende:

o Het persoonlijk toepassingsgebied van artikel 10 Vw. is gericht op familie van vreemdelingen met een onbeperkt verblijfsrecht. o Toch geldt de vrijstelling van de voorwaarden van huisvesting en bestaansmiddelen ook voor de subsidiair beschermden met een tijdelijk verblijfsrecht als de voorwaarden van artikel 10 § 2 vijfde lid Vw voldaan zijn. "

Zelfs wanneer het persoonlijk toepassingsgebied van artikel 10 Vreemdelingenwet de familieleden van een vreemdeling met onbeperkt verblijfsrecht in België viseert, blijkt de uitzondering zoals voorzien in art. 10, §2, alinea 5 vreemdelingenwet immers noodzakelijkerwijze ook van toepassing op familieleden van vreemdelingen dewelke werden toegelaten tot de subsidiaire beschermingsstatus dewelke niet tot een verblijf van onbepaalde duur werden toegelaten. Door deze uitzondering (weliswaar aan twee cumulatieve voorwaarden gekoppeld) voor subsidiair beschermden uitdrukkelijk te voorzien, heeft de wetgever wel degelijk beoogd om de gezinshereniging voor de personen zoals geïdende in art. 49/2 van de vreemdelingenwet makkelijker toegankelijk te maken.

Deze zienswijze vindt ook bevestiging in het advies van de Raad van State nr. 49/356/4 van 4 april 2011 omtrent het wetsvoorstel tot wijziging van de regels inzake gezinshereniging, waarbij de Raad van State overduidelijk stelt op blz. 13:

"Aangezien personen die subsidiaire bescherming genieten, wat de voorwaarden inzake gezinshereniging betreft op dezelfde manier behandeld worden als erkende vluchtelingen (...)"

(RvSt nr. 49.356/4 van 4 april 2011, DOC 53 0443/015 - 2010-2011, p. 13)

In casu dient de bestreden beslissing aldus reeds ten stelligste te worden vernietigd op deze wettelijke grondslag, zodat dit onderdeel van het eerste middel alreeds minstens als een "ernstig middel dat eventueel tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden" moet worden beschouwd.

Verder moet worden gewezen op het gegeven dat in het kader van het onderzoek van de aanvraag, overeenkomstig art. 10ter, §2, in fine alsook overeenkomstig art. 12bis, §7 vreemdelingenwet, steeds ter dege dient te worden rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Het weze duidelijk dat de bestreden beslissing in strijd is met het belang van het kind door een (onwettige - in strijd met art. 10, §2, alinea 5 Vreemdelingenwet en het standpunt ter zake van zowel de RvV als de RvSt) administratieve voorwaarde (van voldoende inkomsten) voorop te stellen en te laten primeren op fundamentele mensenrechten zoals art. 8 EVRM, art. 3 EVRM en de regels van het Internationaal verdrag voor de rechten van het Kind, terwijl de minderjarige (3de verzoekster) op heden in oorlogsgebied (in de stad Kirkuk - zie meest recente krantenberichten omtrent de uitermate precare toestand aldaar onder stuk 5 en 12, alsook zie infra onder tweede middel) verblijft.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het weze duidelijk dat verweerder in casu incorrect / onwettig tot een beoordeling is gekomen en aldus kennelijk onredelijk tot haar besluit kwam. Minstens dat verweerder niet uitging van alle correcte feitelijke gegevens.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt tenslotte in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

De schorsing en verbreking van de bestreden beslissing dringt zich dan ook manifest op.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekers verkeerdelijk melding maken van de artikelen 10 en 12bis, § 7 van de vreemdelingenwet omdat de echtgenoot slechts werd toegelaten tot het in artikel 10bis van de vreemdelingenwet bedoelde verblijf. Hij beschikt over een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister met beperkte geldigheidsduur.

2.3. Verzoekers zijn familieleden van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet in de zin van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. De verwerende partij bevestigt dit in haar nota. De bestreden beslissing weigert hen het visum gezinshereniging omdat verzoekers zich niet kunnen beroepen op artikel 10bis, § 2 van de vreemdelingenwet omdat de referentiepersoon (de vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet) niet bewijst of niet op afdoende wijze bewijst dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. (...)

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- (...);

5° (...);

6° (...);

7° (...).”

Artikel 10bis, § 2 van de vreemdelingenwet, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, luidt als volgt:

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen:

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die

voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2, van boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, in een in ministerraad overlegd besluit, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt;

- dat zij zich niet bevinden in één van de in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bepaalde gevallen, of niet lijden aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn eveneens van toepassing.”

De vraag rijst of verzoekers vrijgesteld zijn van het voorleggen van een bewijs dat de referentiepersoon over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet, dat op zijn beurt verwijst naar de stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. (...).”

Verzoekers zijn zoals reeds gesteld vreemdelingen bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Het vijfde lid van artikel 10, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het tweede en het derde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4°, 5° en 7° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.”

Hieruit kan afgeleid worden dat de familieleden van een vreemdeling die geniet van de subsidiaire bescherming vrijgesteld zijn van de voorwaarde van het aanbrengen van een bewijs van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, indien de bloed- en aanverwantschapsbanden reeds bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en indien de visumaanvraag werd ingediend in de loop van het jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming. *In casu* is dit het geval, gezien verzoekster reeds gehuwd was met de referentiepersoon en het kind reeds geboren was voor de referentiepersoon het Rijk binnenkwam (verzoekster en haar kind bevinden zich momenteel nog in het buitenland) en de visumaanvraag werd ingediend op 1 juli 2012, binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op 5 augustus 2011.

De verwerende partij meent echter dat deze bepaling niet van toepassing is op verzoekers, omdat zij verzoekers beschouwt als familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur (artikel 10bis, § 2 van de vreemdelingenwet). Dit blijkt uit de bestreden beslissing en uit de nota.

Deze redenering van de verwerende partij is echter niet verenigbaar met de hierboven geciteerde tekst van artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet, waarin sprake is van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 10 van de vreemdelingenwet in de loop van het jaar na de beslissing tot toekenning van de subsidiaire bescherming.

Overeenkomstig artikel 49/2 van de vreemdelingenwet wordt aan de genietster van de subsidiaire beschermingsstatus een verblijf van beperkte duur toegekend in de vorm van een verblijfstitel geldig voor één jaar die hernieuwbaar is. Pas na vijf jaar wordt de genietster van de subsidiaire beschermingsstatus toegelaten tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk.

In artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet wordt niet bepaald dat de aanvraag tot gezinshereniging door het familielid moet worden ingediend in de loop van het jaar waarin de genietster van de subsidiaire beschermingsstatus na vijf jaar toegelaten wordt tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk, maar wel dat de aanvraag wordt ingediend *“in de loop van het jaar na (...) de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.”* De aanvraag mag dus reeds geschieden op een ogenblik waarop de genietster van de subsidiaire beschermingsstatus slechts over een tijdelijk verblijfsrecht beschikt, en de bepalingen van artikel 10, § 2 van de vreemdelingenwet zijn onverminderd van toepassing op de aanvrager. In elk ander geval zouden deze bepalingen hun nut verliezen: het blijkt niet dat het familielid moet wachten tot de genietster van de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegelaten tot een onbepaald verblijf, wat slechts kan na vijf jaar. Integendeel, de wetgever heeft voorzien dat het familielid dat de aanvraag binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming indient, geniet van bepaalde vrijstellingen. Deze vrijstellingen niet van toepassing verklaren omdat het om een tijdelijk verblijf gaat, ontnemt *in casu* elke zin aan de wetsbepaling vervat in artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

Uit de memorie van toelichting (*Parl. St.* 2010-2011, Doc 53, 0443/001, p.5) bij de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, blijkt dat *“de voorwaarden voor de gezinshereniging van erkende vluchtelingen worden niet gewijzigd, geheel conform de Europese Richtlijn 2003/86/EG”* (*Parl. St.* 2010-2011, Doc 53, 0443/001, p.5).

Uit de voorbereidende werken blijkt niet dat een onderscheid gemaakt wordt tussen erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden, hoewel de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging uitdrukkelijk aangeeft niet van toepassing te zijn op een gezinshereniger die toestemming heeft om in een lidstaat te verblijven uit hoofde van tijdelijke bescherming of uit hoofde van vormen van subsidiaire bescherming (artikel 3.2. b) en c) van de Richtlijn 2003/86/EG). Dat voormeld onderscheid niet beoogd werd door de wetgever, wordt bevestigd in het advies van de Raad van State nr. 49 356/4 van 4 april 2011 (*Parl. St.* 2010-2011, Doc 53 0443/015, p. 10-11 en p. 13). waarin gesteld wordt *“Het voorgestelde artikel 10, § 2, vijfde lid, stelt erkende vluchtelingen en diegenen die subsidiaire bescherming genieten vrij van de voorwaarden inzake behoorlijke huisvesting, ziektekostenverzekering en stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen indien de aanvraag tot gezinshereniging ingediend is “in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.” en “Aangezien personen die subsidiaire bescherming genieten, wat de voorwaarden inzake gezinshereniging betreft op dezelfde manier behandeld worden als erkende vluchtelingen, (...).”*

Er kan in dit geval wel worden aangenomen dat de wetgever niet eenduidig is geweest door een bepaling inzake familieleden van vreemdelingen met een verblijfsrecht van beperkte duur in te voegen in een artikel dat betrekking heeft op familieleden van vreemdelingen met een verblijfsrecht van onbepaalde duur. Echter, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, heeft de wetgever uitdrukkelijk voorzien dat het familielid dat de aanvraag binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming indient, geniet van bepaalde vrijstellingen. Deze vrijstellingen niet van toepassing verklaren omdat het om een tijdelijk verblijf gaat, ontnemt *in casu* elke zin aan de wetsbepaling vervat in artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet en zou betekenen dat deze nooit kan worden toegepast.

De schending van artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet wordt aangetoond. Het eerste middel is gegrond. Gezien de gegrondheid van het eerste middel aanleiding geeft tot de ruimste vernietiging, dienen de overige middelen niet te worden onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 28 augustus 2012 houdende de weigering tot afgifte van een visum gezinshereniging wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET